

Sygn. akt III SK 45/09

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lutego 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z powództwa Rolno - Spożywczego Rynku Hurtowego Spółki Akcyjnej w B.

przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
o ochronę konkurencji,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 4 lutego 2010 r.,

skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 17 lipca 2009 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 lipca 2009 r., Sąd Apelacyjny, rozpoznając ponownie sprawę wskutek uchylecia wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 22 czerwca 2007 r., przez Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 2 października 2008 r., sygn. akt III SK 3/08, zmienił zaskarżony przez Rolno-Spożywczy Rynek Hurtowy S.A. w B. (powód) wyrok Sądu Okręgowego – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 11 października 2006 r. w ten sposób, że obniżył wysokość kary grzywny nałożoną na powoda w decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 11 maja 2005 r., RWA-11/2005, a w pozostałej części oddalił apelację powoda.

Powód zaskarżył powyższy wyrok skargą kasacyjną w całości, jako podstawę skargi wskazując zarzut naruszenia art. 102 ust. 1 ustawy z dnia 15

grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jednolity: Dz.U. z 2005 r., Nr 244, poz. 2080 z późn. zm., dalej jako ustawa) poprzez „nałożenie kary pieniężnej za niewykonanie decyzji nakazującej zaniechanie praktyk ograniczających konkurencję, pomimo brak przesłanek ku temu, gdy ustalony w sprawie stan faktyczny nie obejmował ustalenia, czy w okresie po uprawomocnieniu się decyzji nakazującej zaniechanie praktyki naruszającej art. 8 ustawy powód faktycznie uzależniał zawarcie umowy najmu od zobowiązania się najemcy do wykupu akcji” oraz poprzez przyjęcie, że „kara za niewykonania decyzji Prezesa UOKiK może być nałożona w przypadku niewykonywania przez jej adresata innych czynności aniżeli ustalone w tej decyzji jako praktyka ograniczająca konkurencję, a w rezultacie uznanie, że powód kontynuował praktykę uzależniania zawarcia umowy najmu powierzchni handlowej od zakupu akcji, po uprawomocnieniu się decyzji nr RWA-5/2002 nakazującej zaniechanie tej praktyki, na tej podstawie, że powód nie wprowadził zmian w „Regulaminu świadczenia usług i realizacji prawa pierwszeństwa w Rolno-Spożywczym Rynku Hurtowym S.A. w B.”, z pominięciem faktycznych okoliczności zawierania tych umów, co pozostawało w sprzeczności z nakazem tej decyzji oraz z pominięciem faktu, że decyzja ta nie rozstrzygała o obowiązku zmiany ww. Regulaminu”, a także naruszenie przepisów postępowania, to jest art. 233, art. 382 oraz art. 231 k.p.c. poprzez „wadliwą ocenę materiału dowodowego oraz brak oceny całości zebranego w sprawie materiału dowodowego, jak również oparcie przez Sąd Apelacyjny rozstrzygnięcia na domniemaniu faktycznym w, sytuacji gdy brak było ku temu przesłanek”.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, pełnomocnik powoda podnosił, że zachodzi rozbieżność w wykładni art. 102 ustawy w orzecznictwie Sądu Najwyższego polegająca na „diametralnie odmiennym poglądzie na przedmiot zakresu ustaleń niezbędnych dla nałożenia kary pieniężnej za niewykonanie decyzji nakazującej zaniechanie praktyk ograniczających konkurencję”, co doprowadziło do „obowiązywania w systemie prawnym dwóch przeciwstawnych sobie wykładni przepisu art. 102 ust. 1 ustawy”.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna powoda nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania, ponieważ według art. 398²⁰ zdanie drugie k.p.c. nie można oprzeć skargi kasacyjnej od orzeczenia wydanego po ponownym rozpoznaniu sprawy na podstawach sprzecznych z wykładnią prawa dokonaną w tej sprawie przez Sąd Najwyższy. Z taką sytuacją mamy do czynienia w sprawie, w której wniesiona została rozpoznawana skarga kasacyjna. Zarzuty tej skargi, wyczerpujące podstawę kasacyjną naruszenia prawa materialnego, zmierzają do podważenia wykładni prawa dokonanej w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 2 października 2008 r., sygn. akt III SK 3/08. Z treści uzasadnienia uprzednio wydanego w sprawie wyroku Sądu Najwyższego jednoznacznie wynika, że zawiera on wykładnię przepisów dotyczących kary pieniężnej z tytułu niewykonania decyzji Prezesa Urzędu. Sąd Apelacyjny, będąc związany wykładnią prawa dokonaną przez Sąd Najwyższy w wyroku uprzednio wydanym przez ten Sąd na skutek skargi kasacyjnej, zastosował prawo materialne zgodnie z tą wykładnią. Oparcie zaś skargi kasacyjnej od orzeczenia wydanego po ponownym rozpoznaniu sprawy na podstawach sprzecznych z wykładnią prawa dokonaną w tej sprawie przez Sąd Najwyższy powoduje, że z tego powodu skarga kasacyjna nie podlega uwzględnieniu. W tej sytuacji Sąd Najwyższy nie dokonuje oceny merytorycznej podstaw kasacyjnych (wyrok SN z 27 listopada 2008 r., sygn. akt IV CSK 317/08; wyrok SN z dnia 25 lutego 2009 r., sygn. akt II CSK 561/08).

Ponadto, Sąd Najwyższy rozpoznając sprawę po raz kolejny, jest związany oceną prawną uprzednio dokonaną. Ustalenie znaczenia przepisów prawa przez Sąd Najwyższy w wyroku uchylającym wyrok Sądu drugiej instancji i przekazującym sprawę do ponownego rozpoznania jest bowiem wiążące w toku dalszego postępowania (wyrok SN z 16 grudnia 2009 r., sygn. akt I CSK 196/09), zatem okoliczność, że stanowisko Sądu Najwyższego przyjęte w wyroku z dnia 2 października 2008 r., sygn. akt III SK 3/08 odbiega od poglądów prawnych wyrażonych w wyroku z dnia 15 lipca 2009 r., sygn. akt III SK 10/09 jest w niniejszej sprawie bezprzedmiotowa.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.

